

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: **M. M., narozený xxx**
bytem xxx, xxx, s přechodným bydlištěm na adrese xxx, xxx
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Ludvíkem
sídlem Šitkova 233/1, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10, Praha 2
zastoupena Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky ve výši 982 919,54 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. července 2020, č. j. 37 C 100/2019 – 228,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích II. a III. **potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 900 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 8 900 Kč s 9,75 % úrokem z prodlení ročně, z částky 8 900 Kč od 20. 5. 2019 do zaplacení, dále 9,75 % úrok z prodlení z částky 46 296 Kč od 20. 5. 2019 do 29. 7. 2019, a to do patnácti dnů od

právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), žalobu na zaplacení částky ve výši 974 019,54 Kč s 9,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 974 019,54 Kč od 20. 5. 2019 do zaplacení **zamítl a** žalobci uložil povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 2 460 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

2. Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že žalobce domáhal odškodnění majetkové i nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím s tím, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro spáchání zločinu zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, kdy jeho osobě a celé rodině byl zajištěn veškerý majetek, konkrétně jeho manželce J. M. a tchánovi P. T. nemovitosti specifikované v usnesení ze dne 7. 9. 2012 (budova č. p. xxx a pozemky), dále žalobci a jeho tchánovi P. T. byly zajištěny nemovitosti v usnesení ze dne 7. 9. 2012 (pozemek – xxx), jejímiž vlastníky je žalobce a P. T. Manželce pak byly zajištěny nemovitosti budova č. p. xxx a pozemky, rovněž manželce byly zajištěny peněžní prostředky na účtu u banky č. xxx vedené u ČSOB, a. s. na majitelku J. M., kdy ke dni 11. 9. 2012 se jednalo o částku 22 819,93 Kč, dále došlo k zajištění peněžních prostředků na účtu u banky č. účtu xxx u ING bank N. V. majitelky manželky žalobce – J. M., kdy ke dni 13. 9. 2012 byla částka 23 751,73 Kč, a rovněž byly zajištěny peněžní prostředky na účtu č. xxx vedené u Raiffeisenbank a. s. na J. M., kdy ke dni 12. 9. 2012 částka byla 11 598,14 Kč, tchýni žalobce – A. T. pak byly zajištěny peněžní prostředky na účtu k pojistné smlouvě č. xxx – důchodové pojištění uzavřené u Kooperativy pojišťovna a. s., kdy zajištěná částka ke dni 25. 7. 2012 byla ve výši 72 028 Kč. Veškerý majetek žalobce a jeho rodiny tak byl zajištěn a tito zůstali bez finančních prostředků. Trestní stíhání bylo skončeno zproštěním obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu. Z tohoto trestního stíhání dle žalobce mu vznikla škoda za cestovní výdaje, tedy za náklady, které vynaložil z místa svého bydliště do místa úkonu orgánů činných v trestním řízení, celkem v částce 18 702 Kč, odpovídající jednak vynaloženým nákladům na palivo a rovněž náhradu za jeden kilometr jízdy ve smyslu cestovních náhrad odpovídající amortizaci vozidla. Zároveň žalobce požadoval ušlý zisk, kdy od 16. 5. 2016 byl zaměstnán u společnosti xxx se základní mzdou stanovenou platovým výměrem ve výši 39 000 Kč, kdy u této společnosti pracoval až do 31. 10. 2017. V průběhu roku 2016 bylo u žalobce zjištěno xxx onemocnění, které vedlo k operaci xxx provedené dne xxx, příčinou poškození xxx byl dlouhodobě trvající stres z nezákonného trestního stíhání. Z titulu nemocenského pojištění za období od 6. 6. 2016 do 31. 10. 2017 byla žalobci vyplacena částka ve výši 319 675 Kč, v pracovní neschopnosti žalobce strávil 527 dní, ušlý výdělek pak představuje rozdíl mezi vyplacenou částkou nemocenského pojištění a mzdou, kterou by býval žalobce dostal, pokud by nebyl v pracovní neschopnosti, která vznikla v důsledku trestního stíhání. Dále žalobce požadoval majetkovou škodu odpovídající úroku ve výši 154 337,52 Kč, vzhledem k tomu, že v důsledku zajištění veškerých jeho finančních prostředků si musel půjčit peníze k placení hypotéky. Půjčku mu poskytla paní H. ve výši 280 000 Kč, tuto půjčku však chtěla vrátit, proto byl nucen si zapůjčit od bankovní společnosti GE Money Bank 300 000 Kč, částka 20 000 Kč byla použita na uhrazení hypotéky týkající se nemovitosti a částka 280 000 Kč byla zaslána paní H. jako vratka půjčky s tím, že úvěr má být splacen do roku 2021, kdy splátka činí 5 408,78 Kč. Zároveň dne 30. 1. 2014 si žalobce s ohledem na zajištěný veškerý majetek a zablokované účty byl nucen vzít půjčku na částku 250 000 Kč na pokrytí úvěru z roku 2007, který měl ve výši 500 000 Kč, resp. jeho manželka, kdy do rodinného domu v xxx kupovali dvě kuchyně, přeplatek na úrocích činil 58 043,02 Kč. Úvěr byl uhrazen v roce 2018. Zároveň žalobce požadoval odškodnění nemateriální újmy, která byla způsobena trestním stíháním a spočívala ve frustraci, obavách žalobce z budoucnosti a neustálého stresu. Žalobci reálně hrozil nepodmíněný trest odnětí svobody, dlouhodobý stres z trestního stíhání pak zapříčinil jeho problémy se xxx, xxx xxx, žalobce a jeho rodina byla postižena na cti a dobrém jméně. Žalobce pak doplnil, že nemajetková újma z nezákonného trestního stíhání rovněž spočívala ve skutečnosti, že došlo k ochlazení vztahů s rodiči na straně manželky, rodina mezi sebou komunikovala pouze ohledně trestního stíhání, jiná komunikace vedena nebyla. Rovněž došlo k dehonestaci osoby žalobce na vesnici, kdy lidé přestali žalobce zdravit. Odškodnění nemajetkové újmy požadoval v částce 500 000 Kč.

3. Řízení bylo pravomocně zastaveno ke dni 24. 8. 2019 co do částky 6 192 Kč (týkající se majetkové škody za náklady na cestovné) z důvodu zpětvzetí žaloby (na straně žalobce došlo omylem k uplatnění vyšší částky), nadále tedy byla požadována částka 12 510 Kč. Ke dni 12. 3. 2020 bylo pravomocně řízení dále zastaveno jednak co do zákonného úroku z prodlení z částky 6 192 Kč a dále co do částky 46 296 Kč z důvodu zpětvzetí žaloby žalobcem vzhledem k tomu, že ze strany žalované bylo zapláceno odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 42 400 Kč, dále náhrada dalších cestovních nákladů ve výši 3 896 Kč, tyto částky byly žalobci zapláceny dne 29. 7. 2019.
4. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce se na ni obrátil se svým požadavkem na náhradu škody dne 6. 11. 2018, ze strany žalované bylo plněno odškodnění za nezákonné trestní stíhání, a to za nemajetkovou újmu ve formě omluvy a částky ve výši 42 040 Kč, jako náhradu cestovních výdajů v částce 3 896 Kč za pohonné hmoty za cesty k úkonům orgánů činných v trestním řízení. Žalovaná pak nepřiznala žalobci tzv. amortizaci, kterou nelze podřadit pod pojem skutečné škody. Pojem „amortizace“ se používá v případě, kdy je soukromé vozidlo používáno ke služebním účelům. Žalobci, který jako soukromá osoba dobrovolně využila své soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení, amortizace vozidla nenáleží. Žalovaná nemá za prokázanou příčinnou souvislost mezi trestním stíháním a pracovní neschopností žalobce, rovněž shledává nedostatek příčinné souvislosti s majetkovou škodou odpovídající přeplatkům na úrocích. Nemá rovněž za to, je dán odpovědnostní titul, je-li důvodem pro zrušení usnesení o zajištění skutečnost, že došlo k pominutí důvodu zajištění. Částku poskytnutou na odškodnění nemajetkové újmy pak považuje za dostatečnou, když nemajetková újma nebyla prokázána ve vyšším rozsahu a nedosahuje takové intenzity. Ve vztahu k ušlému zisku, kdy žalobce tvrdil, že byl v období od 16. 5. 2016 do 31. 10. 2017 zaměstnán u společnosti xxx, poukázala žalovaná na skutečnost, že jediným společníkem společnosti xxx, zaměstnavatelem žalobce, je právě sám žalobce, jednatelkou této společnosti je pak tchýně žalobce A. T. V tomto směru se jeví předložená pracovní smlouva uzavřená 16. 5. 2016, tedy pár dnů před tím, než byl žalobce operován, jako nevěrohodná a uzavřená účelově pro potřeby probíhajícího soudního řízení. Zároveň žalobce nedoložil, že mu skutečně byla mzda ze strany zaměstnavatele dle tvrzené pracovní smlouvy vyplacena, a to alespoň za období, kdy ještě mohl pracovat. Ve vztahu ke škodě odpovídajícím přeplatkům úvěru pak dle žalované žalobci nebyly zajištěny žádné finanční prostředky, rozhodnutí o zajištění pozemků xxx ve vlastnictví žalobce ze dne 7. 9. 2012 nebylo nikdy pro nezákonnost zrušeno, žalovaná tak sporovala příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzeným vznikem škody.
5. Mezi účastníky nebylo sporu, že žalobce byl stíhán pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin zkrácení daně, poplatků a jiné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kdy rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, vydaném pod sp. zn. 47 T 5/2016 byl dle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby zproštěn, přičemž trestní řízení ve vztahu k žalobci skončilo dne 5. 6. 2018.
6. Žalobce byl v souladu s ustanovením § 118a odst. 3 o. s. ř. vyzýván k tvrzení a prokázání skutečností, že k jeho pracovní neschopnosti došlo jediné a pouze z důvodu trestního stíhání žalobce, dále byl vyzýván k prokázání skutečnosti, že jediné z důvodu trestního stíhání si žalobce musel vzít půjčku a došlo tak ke vzniku tvrzené škody vznikem přeplatků na úrocích z úvěru. Žalobce byl dále opakovaně vyzýván v souladu s ustanovením § 118a odst. 3 o. s. ř. k předložení navrhovaných důkazů vyžádáním zdravotní dokumentace a zpráv ošetřujících lékařů, rovněž potvrzení bank o výši zaplacených úroků ze strany žalobce, avšak ani přes výzvy žalobce tyto všechny důkazy nepředložil. Rovněž nepředložil doklad, že by mu zdravotní dokumentaci jeho vlastní ošetřující lékaři nevydali.
7. Soud I. stupně vyslechl žalobce, jeho manželku J. M., tchána P. T., provedl důkaz listinami, lékařskými zprávami, smlouvami o úvěrech. Zjistil dále, že na společnost xxx xxx xxx kde byli žalobce i jeho manželka zaměstnání, byl dne 21. 5. 2015 podán M. M. (otec žalobce) insolvenční návrh, Úřadem práce České republiky došlo k uspokojení mzdových nároků zaměstnanců při

platební neschopnosti zaměstnavatele, přičemž byly vyplaceny mzdové nároky ve výši 285 126 Kč dne 17. 6. 2015, kdy mj. žalobci byla vyplacena částka 33 075 Kč, 12 405 Kč, 12 405 Kč, manželce žalobce částka 33 075 Kč, 12 405 Kč, 12 405 Kč a dalším rodinným příslušníkům žalobce – jeho otci, tchýni a tchánovi (prokázáno oznámením o uspokojení splatných mzdových nároků zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele ze dne 17. 6. 2015, návrhem na zahájení insolvenčního řízení ze dne 21. 5. 2016, detail insolvenčního řízení společnosti xxx s porízením dne 26. 2. 2020, prokázáno přihláškou pohledávky ze dne 21. 5. 2020). Insolvenční řízení bylo zastaveno pro zpětvzetí návrhu dne 29. 6. 2015 (prokázáno usnesením MS v Praze č. j. MSPH 60 INS 13193/2015-A-12, dále prokázáno zpětvzetím návrhu na zahájení insolvenčního řízení ze dne 26. 5. 2015). Rovněž bylo zjištěno, že dne 25. 1. 2016 vznikla společnost xxx, prvním jednatelem byla A. T., tedy tchýně žalobce, přičemž jediným společníkem je právě žalobce M. M. od 25. 1. 2016 (prokázáno úplným výpisem z obchodního rejstříku na tuto společnost ze dne 26. 2. 2020). Dále provedl důkaz trestním spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 47 T 5/2016. Další důkazy soud I. stupně neprováděl, když je shledal nadbytečnými.

8. Věc poté posoudil podle příslušných ust. zákona č. 82/1998 Sb. (OdpŠk), a to § 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a.
9. Uzavřel, že žalobce se po žalované po částečných zastaveních řízení domáhá nyní zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí ve výši 457 600 Kč, majetkové škody ve výši 8 614 Kč odpovídající amortizaci vozidla použitého žalobcem k úkonům orgánů činných v trestním řízení, majetkové škody – ušlého výdělku ve výši 304 325 Kč za období pracovní neschopnosti od 6. 6. 2016 do 31. 10. 2017, z majetkové škody -úroků ve výši 58 043,02 Kč a 154 337,52 Kč, které žalobce zaplatil v souvislosti s půjčkami. Všechna škoda mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb. Dne 6. 11. 2018 byl uspokojen částečně omluvou, finanční částkou v rozsahu 42 400 Kč za odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí-zahájení trestního stíhání, odškodněním majetkové škody odpovídající náhradě cestovních nákladů ve výši 3 896 Kč po uplynutí zákonné lhůty k projednání nároku dne 29. 7. 2019, proto věc mohla být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).
10. V řízení bylo prokázáno, a ani nebylo zpochybnováno žalovanou, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 13. 8. 2013 pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu krácení daně a poplatku a podobné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, proti usnesení si žalobce podal stížnost, o které bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 4. 10. 2013, č. j. 5 NZT 34/2013-54, později bylo vedeno hlavní líčení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 47 T 5/2016, kdy rozsudkem ze dne 18. 1. 2018 žalobce byl zproštěn obžaloby dle ustanovení § 226 písm. c) tr. ř. s tím, že rozhodnutí nabylo právní moci 5. 6. 2018, tím zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001).
11. Objektivní odpovědnosti za škodu (resp. nemajetkovou újmu) z nezákonného rozhodnutí se stát nemůže zprostit, jestliže jsou kumulativně splněny tři podmínky: 1) nezákonné rozhodnutí, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.
12. Soud I. stupně se pak zabýval jednotlivými nároky uplatněnými žalobcem:
13. Pokud jde o odškodnění nemajetkové újmy v částce 457 600 Kč, bylo na žalobci, aby v řízení tvrdil a prokázal nejen existenci nezákonného rozhodnutí, ale i skutečnost, kterou lze právně kvalifikovat

jako porušení konkrétního práva žalobce, jež způsobilo vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s touto skutečností. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)]. Žalobce tvrdil, že došlo k ochlazení vztahů s rodiči na straně manželky, rovněž k dehonestaci osoby žalobce na vesnici, k frustraci, obavám žalobce z budoucnosti a neustálého stresu. V řízení výslechem žalobce, jeho manželky a tchána bylo prokázáno, že počátek stresu a nejistoty u žalobce byl spojen s domovní prohlídkou, o které věděla celá vesnice xxx, zatímco na druhé straně bylo prokázáno, že o trestním stíhání žalobce pak věděla jen nejbližší rodina, a to ještě pouze ze strany manželky, rodiče žalobce o trestním stíhání nevěděli. Pokud došlo k poškození pověsti ve vesnici, mohlo to být pouze a jedině z důvodu domovní prohlídky, která však nikdy nebyla označena za nezákonnou a nelze na příkaz k domovní prohlídce pohlížet jako na nezákonné rozhodnutí za situace, že samotné trestní stíhání žalobce se stalo na základě osvobozujícího prostředku nezákonným. Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2235/2017 uvedl, že ne každý úkon v trestním stíhání je považován za nezákonný, ačkoli trestní stíhání jako takové je ve smyslu shora uvedeného za nezákonné považováno. Výslechem svědků i žalobce bylo prokázáno, že trestní stíhání pro žalobce znamenalo stres a frustraci, obavy o budoucnost, došlo k ještě většímu poškození vztahů žalobce s rodinou jeho manželky, narušení a výraznému úbytku jejich společně tráveného času, kdy na druhou stranu zůstala alespoň základní komunikace žalobce a A. T. ohledně společného podnikání, kdy tchýně žalobce byla jednatelkou ve firmě ve vlastnictví žalobce, kde byl žalobce po určitou dobu zaměstnán. V důsledku trestního stíhání se již žalobce nevěnoval tolik myslivosti. Soud I. stupně tedy shledal na straně žalobce existenci nemajetkové újmy a existenci příčinné souvislosti mezi trestním stíháním a nemajetkovou újmu.

14. Dále se zabýval hodnocením, zda přiznané odškodnění nemajetkové újmy ve výši 42 400 Kč ze strany žalované je ve vztahu k prokázaným dopadům do osobnostní sféry žalobce dostatečné, či zda přísluší žalobci vyšší odškodnění. Vyšel z teze, že obecně je možné konstatovat, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život stíhané osoby, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
15. Soud I. stupně se tedy dále zabýval zkoumáním kritérií, na něž dle konstantní judikatury je nutno zaměřit pozornost při posuzování intenzity nemajetkové újmy vzniklé poškozenému, tedy na délku trestního stíhání, povahu trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného. Žalobce byl stíhán pro zločin zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku spáchané ve spolupachatelství a byl ohrožen citelnou sazbou odnětí svobody ve výši 5 – 10 let. Hrozba trestu v tomto případě s ohledem na možnou trestní sazbu byla v případě žalobce vysoká, žalobce sice byl v minulosti 2x odsouzen, avšak obě odsouzení byla již zahlazena, tedy pohlíželo se na něj jako na bezúhonného, kdy žalobci tak reálně trest odnětí svobody při horní hranici trestní sazby nehrozil. V každém případě se jednalo o zločin, který vyvolává nezanedbatelnou míru společenského odsouzení, avšak jistě ne tak intenzivní jako kupříkladu u trestných činů proti životu a zdraví. Trestní stíhání žalobce trvalo od 13. 8. 2013 (kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání) do 5. 6. 2018 (kdy Městský soud v Praze pravomocně zprostil žalobce obžaloby), tj. cca po dobu 4 let a 10 měsíců, což je

poměrně dlouhá doba vzhledem ke stavu jisté nejistoty, po kterou byl žalobce ohledně výsledku řízení udržován a po kterou trvaly následky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře.

16. Soud I. stupně dovodil, že není možno vycházet z dopadů domovní prohlídky na žalobce, když byla provedena na základě příkazu k domovní prohlídce, který nebyl nikdy zrušen, ani nebyla samotná domovní prohlídka prohlášena za nezákonnou, přičemž na příkaz k domovní prohlídce a samotnou domovní prohlídku z důvodů skutečnosti, že samotné zahájení trestního stíhání se stalo nezákonným na základě zprošťujícího rozsudku, nelze pohlížet jako na nezákonná rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 Z. č. 82/1998 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2020, sp. zn. 30 Cdo 303/2019). Pokud jde o dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, tyto byly prokázány, jak soud v odůvodnění rozsudku uvedl, avšak k úplnému ukončení vztahu s rodiči manželky žalobce nedošlo. V řízení nebylo prokázáno, že by jedině samotné trestní stíhání přispělo k poškození pověsti žalobce v rámci malé obce xxx, když bylo prokázáno, že v obci byla jasná povědomost o domovní prohlídce, nikoliv však již o trestním stíhání žalobce, kdy sami rodinní příslušníci uváděli, že o trestním stíhání lidé nevěděli. Bylo tedy prokázáno, že narušení vztahů žalobce případně s dalšími občany v obci souvisí primárně s domovní prohlídkou, která více než o rok předcházela zahájení trestního stíhání a v obci vyvolala pozornost, nikoliv se samotným trestním stíháním. Ve vztahu k dopadům na zdraví žalobce bylo prokázáno, že stres z trestního stíhání mohl (ale nemusel být jedinou a hlavní příčinou) mít vliv na zdraví žalobce a jeho problémy se xxx, prodělaný xxx a následnou pracovní neschopnost. Nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by žalobce vyhledal odbornou pomoc ve vztahu ke svým strachům a že by bral „xxx“.
17. Soud vyšel z teze, že forma a finanční výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Výše zadostiučinění přiznaná dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznanému v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných věcích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhradu nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovně právních vztazích a podobně - srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, vydaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 6/2016 pod R 67/2016).
18. Soud I. stupně při zohlednění všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že odpovídající satisfakci, již by se žalobci mělo dostat, je částka ve výši 51 300 Kč. Částka je odůvodněna jednak délkou trestního stíhání, povahou trestní věci a prokázanými dopady trestního stíhání do sféry žalobce spočívající v obavách žalobce o budoucnost, jeho strachu, uzavírání se do sebe, narušení vztahů s rodinou manželky. Výše odškodnění byla stanovena i ve srovnání s ostatními obdobnými případy, konkrétně s věcí vedenou u soudu I. stupně pod sp. zn. 28 C 246/2015 a pod sp. zn. 10 C 116/2013.
19. Protože žalobci se dostalo satisfakce v podobě omluvy a částky ve výši 42 400 Kč od žalované, soud přiznal žalobci částku 8 900 Kč odpovídající rozdílu mezi částkou odpovídající odškodnění újmy a již vyplacenou ze strany žalované spolu s požadovaným zákonným úrokem z prodlení, a to i z již vyplacené částky, když žalovaná dne 29. 7. 2019 vyplatila částku 42 400 Kč, avšak stalo se tak až po lhůtě šesti měsíců poté, kdy u ní žalobce nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. Žalovaná se tak dostala do prodlení s úhradou uvedené částky a žalobci vznikl nárok na úrok z prodlení v zákonné výši. Žalobce svůj nárok u

žalované uplatnil dne 6. 11. 2018, přičemž žalovaná se dostala nejdříve do prodlení ode dne následujícího po dni, v němž uplynula šestiměsíční lhůta podle § 15 zák. č. 82/1998 Sb., tj. ode dne 7. 5. 2019. Proto byl přiznán úrok ode dne požadovaného, tj. ode dne 20. 5. 2019 (žalovaná již byla v prodlení) do 29. 7. 2019, kdy částku 42 400 Kč od žalované obdržel, ve vztahu k částce 8 900 Kč pak až do doby zaplacení ze strany žalované (výrok I. rozsudku). Zároveň ve výroku I. přiznal i zákonný úrok z prodlení za vyplacené cestovné ve výši 3 896 Kč, když je zde úplně stejná situace s prodlením jako je tomu u částky 42 400 Kč a lze plně odkázat na odůvodnění k úroku z prodlení z této částky. Co do částky 448 700 Kč s požadovaným příslušenstvím jako nedůvodnou zamítl (část výroku II. rozsudku).

20. Pokud jde o požadavek na zaplacení částky ve výši 8 614 Kč odpovídající amortizaci vozidla soud I. stupně dovodil, že žalobce nemá na tento nárok právo. Nárok na tuto amortizaci se použije i na výpočet cestovních náhrad při pracovních cestách zaměstnanců případně osob samostatně výdělečně činných, které použily k pracovní cestě vlastní motorové vozidlo se souhlasem zaměstnavatele. O takovou situaci se však zde nejedná, požadovaná částka není škodou, která by vznikla žalobci a která by navíc byla odškodnitelná dle OdpŠk. Soud proto tento požadavek zamítl (část výroku II. rozsudku).
21. Dále se soud I. stupně zabýval nárokem na zaplacení majetkové škody, a to tvrzeného ušlého výdělku ve výši 304 325 Kč za období pracovní neschopnosti od 6. 6. 2016 do 31. 10. 2017, kdy žalobce tvrdil, že pracovní neschopnost spojená s operací xxx byla způsobena nezákonným trestním stíháním. Soud I. stupně vzal za prokázanou existenci nezákonného rozhodnutí a operaci xxx s dřívějším prodělaným xxx a zkoumal, zda je dán vztah příčinné souvislosti. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost státu za škodu nenastává, příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl (P. Vojtek: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, komentář, C.H.Beck, 3. Vydání, str. 66, rok 2012). V řízení nebylo prokázáno, že jedinou příčinou prodělaného xxx, xxx a následné nutné operace xxx a v této souvislosti vzniklé pracovní neschopnosti bylo jediné nezákonné trestní stíhání, když z předložených lékařských zpráv tato skutečnost nevyplývala, pouze bylo zmíněno lékařem MUDr. K. stresové období, avšak bez jakékoliv bližší specifikace, ani tento lékař nečinil žádný závěr o jediné příčině pracovní neschopnosti. Ani z výpovědi žalobce či svědků tato skutečnost nebyla prokázána a nutno uzavřít, že ani prokázána být nemohla, když žalobce ani svědek nejsou lékaři. Žalobce k výzvě soudu dle § 118 a odst. 3 o. s. ř. k doplnění návrhu důkazu k prokázání tvrzení, že k pracovní neschopnosti došlo jediné z důvodu trestního stíhání, jiné návrhy nepředložil. Soudu I. stupně tak nezbylo než žalobu i v této části zamítnout.
22. Dále žalobce nárokoval zaplacení majetkové škody - úroků ve výši 58 043,02 Kč a 154 337,52 Kč, které žalobce zaplatil v souvislosti s půjčkami kvůli zajištění majetku rodiny. Soud I. stupně vyšel z toho, že žádné rozhodnutí týkající se zajištění majetku či nemovitostí v trestním stíhání žalobce nebylo pro nezákonnost zrušeno a není tak nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 7 a 8 OdpŠk. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3310/2013 nelze za situace, kdy nedojde k vydání odsuzujícího rozsudku, bez dalšího odvozovat nesprávnost veškerých postupů orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost všech rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání. V řízení nebylo prokázáno žádné nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup v souvislosti se zajištěním majetku žalobce či jeho účtů, přičemž nezákonnost tohoto zajištění nelze s ohledem na shora uvedené odvodit od nezákonnosti trestního stíhání. Není zde dán odpovědnostní titul rovněž ve vztahu k této částce a žalobu bylo nutné i co do této částky zamítnout (výrok II. rozsudku). Nad rámec shora uvedeného pak uvedl, že existence nezákonného rozhodnutí-zahájení trestního stíhání není v žádné příčinné souvislosti se skutečností, že žalobce si musel půjčovat peníze, a to navíc za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobci plat v době trestního stíhání byl vyplácen tzv. na ruku, tedy nešel přes žádný zajištěný účet, žalobce získal rovněž určité finanční prostředky od Úřadu práce, tedy měl finanční prostředky, přičemž ohledně půjček se výpovědi žalobce a jeho manželky dosti rozcházel a působily velmi nevěrohodně zvláště ve vztahu k půjčce

od paní H. Navíc, i kdyby zde byla shledána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím (zahájením trestního stíhání) a nutností půjčit si peníze, tato byla přetržena samotným žalobcem a jeho vlastním rozhodnutím půjčit si peníze za dohodnutý úrok, kdy bylo vlastním rozhodnutím žalobce, že zaplatí úroky, které si sám dohodl.

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. podle poměru úspěchu a neúspěchu ve věci.
24. Tento rozsudek napadl v celém rozsahu odvoláním žalobce, který spatřuje nesprávnost napadaného rozsudku v tom, že soud I. stupně postihl řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 205 odst. 2, písm. c) zák. č. 99/1963 Sb., o. s. ř., dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním (§ 205 odst. 2, písm. e), o. s. ř.) a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 205 odst. 2, písm. g) o. s. ř.).
25. Žalobce uplatňoval u soudu I. stupně nároky materiální újmy za nezákonné trestní stíhání: (i) cestovní výdaje, (ii) ušlý výdělek, (iii) škodu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání a zajištění veškerého majetku a dále (iv) nemateriální újmu za nezákonné trestní stíhání. Žalobce nesouhlasí s přiznanou výší újmy, ale také s odůvodněním, které uvedl soud I. stupně. Přiznaná částka je zcela neadekvátní k zásahu žalované, tedy státu do osobní sféry žalobce.
26. Dle názoru žalobce, soud nezhodnotil řádně nemateriální újmu, která dopadla do osobní sféry žalobce. Soud přehlédl při stanovení přiměřené částky zadostiučinění následující skutečnosti, jež byly prokázány, a které prokazatelně zasáhly významným způsobem do sféry žalobce, a to vše v důsledku nezákonného trestního stíhání:
- (i) spolu s žalobcem byli také obviněni manželka, tchán a tchýně, a to pro stejný trestný čin, psychické zatížení bylo enormní;
 - (ii) v případě odsouzení reálně hrozil žalobci, ale všem členům rodiny, nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání nejméně 5 let;
 - (iii) v případě odsouzení by zajištěný veškerý majetek žalobce a jeho rodiny byl státem následně rozprodán. Dle žalobce veškerý majetek žalobce a jeho rodiny byl zajištěn v rámci úkonů trestního řízení vedeného již v době přípravného řízení, pak je nutné upozornit, že již samotné zajištění majetku probíhalo v rámci úkonů trestního řízení, tedy v době prověřování a shromažďování důkazů vůči žalobci a jeho rodiny, jež se následně ukázaly jako zcela liché. Tedy jestliže zahájit trestní stíhání v době zajišťování důkazů vůči podezřelým se ukázalo později zprošťujícím rozhodnutím jako liché, pak úkony tomu předcházející - jako např. zajištění veškerého majetku žalobci a jeho rodiny, jež bylo předezvou, musí být také nezákonné, neboť samotné zajištění bylo činěno s předstihem (na podkladě stejných důkazů jako byl žalobce zproštěn). Soud I. stupně rovněž nevezal v potaz tu skutečnost, že v případě odsouzení by nejenže žalobce a jeho celá rodina šla do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, ale po propuštění z výkonu trestu by jejich veškerý majetek byl zabaven a oni by se vrátili jako žebráci. Rovněž soud I. stupně nevezal ani prokázanou skutečnost, že žalobce a jeho rodina museli žít po dobu trestního stíhání pod tíhou skutečnosti, kdy v případě odsouzení se by jejich nezletilý syn (v době zahájení trestního stíhání - předškolního věku) byl po nástupu žalobce a jeho rodiny umístěn do dětského domova. Dále soud I. stupně nevezal potaz, že firma xxx, kde byl žalobce a celá jeho rodina zaměstnáni (přímo na tuto společnost navázání) v důsledku zahájených úkonů trestního řízení - domovní prohlídka a prohlídka jiných prostor v červnu 2012, se dostala do finančních potíží tak, že se tato společnost dostala do insolvence a tudíž ztratil žalobce příjem. Úkony činěnými v trestním řízení vyústěnými v zahájení trestního řízení zcela destruovaly život jedné rodiny a žalobci významně poškodily zdraví. Soud I. stupně pouze konstatoval, že zde není příčinná souvislost mezi trestním stíháním a poškozením zdraví žalobce, žalobce však prokázal, že onemocnění xxx xxxse odehrálo až v průběhu trestního stíhání po uzavření přípravného řízení. Dle lékařských zpráv byl žalobce ještě na jaře 2016 zdravý člověk. Obec xxx má cca 800 obyvatel - žalobce a celá jeho rodina byla stížena

na cti a dobrém jménu. Rovněž soud I. stupně nevzal dostatečně v potaz rozpad sociálních vztahů uvnitř rodiny, tedy narušení rodinách vazeb. Soud sice v odůvodnění rozsudku shledává, že v daném případě trestní stíhání trvalo téměř 5 let, což rozhodně je dlouhá doba, ale v kontextu s touto délkou nezohlednil tíhu výše uvedených skutečností, které zatěžovaly psychiku obviněného po tuto dlouhou dobu. Částka ve výši 55.196,-Kč. se jeví v kontextu s výše uvedeným jako směšně nízká a zcela nepřiměřená.

27. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že doposud poskytnuté zadostiučinění ohledně přiznané nemateriální újmy za nezákoně trestní stíhání nenaplnuje faktor přiměřenosti, kdy taková náhrada ohledně všech nároků uplatněných žalobou obecně zjevně neodpovídá životní úrovni v České republice, přičemž odkázal na judikaturu Ústavního soudu (např. **III. ÚS 2142/09**, **II. ÚS 355/02**). Přiznaná částka přepočtená na každý den nezákoně trestního stíhání činí 31,41 Kč/den, žalobce pak poukázal na srovnání s nejnižší denní sazbou peněžitěho trestu (100 Kč) nebo s průměrnou hodinovou mzdou v ČR.
28. To, že k rozhodnutí o výši odškodnění soud používá rozhodnutí v jiných věcech, které označuje za běžnou praxi, není pak rozhodné pro odškodnění žalobce, neboť dochází ke srovnávání nesrovnatelného, kdy ze samotných „srovnávacích rozhodnutí“ nevyplývá podobný skutkový základ a ani nevyplývá, jak se proti takovým rozhodnutím poškození a odškodnění případně bránili resp. proč se dále nebránili.
29. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (např. 30 Cdo 254/2016 a 30 Cdo 3124/2013) poukazující na satisfakční funkci zadostiučinění v penězích a řešící otázku spravedlivé výše zadostiučinění v případě nezákoně trestního stíhání (náleží ÚS sp. zn. IV. ÚS 3183/15, I. ÚS 1586/09, 22 Cdo 3082/2013, ÚS 643/04, IV. ÚS 1241/12, I. ÚS 2551/13).
30. Pokud jde o uplatněný nárok na materiální újmu spočívající v ušlém výdělku ve výši 304.325 Kč za období jeho pracovní neschopnosti, má žalobce za to, že soud I. stupně chybně zhodnotil i tento požadavek. Žalobce má za to, že prokázal, že v průběhu roku 2016 bylo zjištěno při nové operaci xxx xxx xxx(xxx xxx) a xxx xxx. Při operaci xxx dne xxx bylo u žalobce zjištěno xxx xxx - prodělání xxx xxx a xxx xxx (zdravotní zpráva ze dne 4. 9. 2018 MUDr. K. K. - Kardiologická a interní ambulance). Žalobci byly tedy během ambulantního vyšetření dne xxx zjištěny závažné problémy se xxx. Toto zjištění následně vedlo dne 7. 6. 2016 k hospitalizaci a po cca týdnu k operaci xxx xxx xxx. Z této zdravotní zprávy také vyplývá, že žalobce byl do 26. 5. 2016 zcela zdravý. Podle žalobce ze zdravotních zpráv vyplývá, že příčinou poškození xxx byl dlouhodobě trvající stres. Soud I. stupně nevzal v potaz, že na jaře roku 2016, respektive ve druhé polovině března, došlo k významné fázi trestního řízení, kdy byla Vrchním státním zastupitelstvím v Praze vypracována (17. 3. 2016) a následně podána obžaloba Městskému soudu v Praze. Tedy zdravotní problémy se xxx zcela jasně korespondují s doručením obžaloby žalobci a jeho rodině. Žalobce prokázal, že byl od 16. 5. 2016 zaměstnán u společnosti xxx se základní mzdou stanovenou platovým výměrem č. 1 ze dne 16. 5. 2016 ve výši 39.000,-Kč. U této společnosti pracoval do 31. 10. 2017. Dále bylo prokázáno, že na výplátě nemocenského pojištění za období od 6. 6. 2016 – do 31. 10. 2017 bylo vyplacena částka 319.675,-Kč, kdy v pracovní neschopnosti žalobce strávil 527 dní. Žalobce v důsledku nemoci a pracovní neschopnosti, nemohl vykonávat zaměstnání a tudíž brát mzdu za vykonanou práci, kdy po dobu pracovní neschopnosti mu byla vyplácena nemocenská dávka, došlo tak ke škodě mezi očekávaným příjmem ze zaměstnání a vyplacenou dávkou z nemocenského pojištění, což činilo 304.325,-Kč.
31. Konečně žalobce požadoval náhradu materiální újmy ve formě úroků ve výši 58.043,02 a 154.337,52 Kč. Odůvodnění zamítavého rozhodnutí soudu v podstatě bere jakoukoli možnost adekvátně postihnout žalovaného za jeho jednání, které zasahuje destruktivně do života mnoha set trestně stíhaných osob a legitimizuje zcela jednoznačné škody způsobující postupy OČTŘ před zahájením trestního stíhání. Podle žalobce bylo prokázáno, že došlo k zajištění veškerého jeho majetku a jeho rodiny a že v důsledku zajištění majetku se žalobce a rodina ocitly zcela bez

prostředků. Dále byly prokázány finanční závazky žalobce a členů rodiny (úvěry) a skutečnost, že všichni příslušníci rodiny, včetně jeho, byli zaměstnáni společností xxx, která byla přímo stížena zahájeným trestním stíháním (úkony trestního řízení), což vedlo k naprostému utlumení předmětné společnosti (také insolvence). Žalobce dále poukázal na své výdaje. Žalobce byl nucen, k překlenutí finanční tísně, aby zachránil střechu nad hlavou, půjčit si peníze k placení hypotéky. Půjčil si od pí. H. ve výši 280.000,-Kč, kdy v lednu 2014 však již paní H. chtěla vrátit půjčku. Proto byl žalobce nucen si zapůjčit od bankovní společnosti GE Money Bank částku ve výši 300.000,-Kč. Následně bylo posláno 20.000,-Kč na uhrazení hypotéky nemovitosti xxx xxx a 280.000,-Kč bylo zasláno paní H. jako vratka půjčky. Tento úvěr má být splacen do roku 2021, kdy jedna splátka činí 5.408,78,-Kč. S ohledem na zajištěný veškerý majetek a zablokované účty si žalobce byl nucen dne 30. 1. 2014 půjčit částku 250.000Kč, kdy přeplatek na úrocích byl ve výši 58.043,02 Kč. Tento úvěr byl uhrazen v únoru 2018. Žalobce (po počátečních úkonech trestního řízení) a jeho rodina si půjčovali od kamarádů menší částky peněz, kterými se snažili zaplatit hypotéku na rodinný dům xxx xxx (u Komerční banky) a úvěr na kuchyň (u ČSOB, půjčovala si manželka žalobce, přičemž žalobce byl ručitelem), ale také SIPO (elektřina, plyn). Žalobce uzavřel úvěrovou smlouvu u bankovní společnosti GE Money Bank, která mu poskytla půjčku ve výši max. limitu, tedy 300.000,-Kč (z toho byla uhrazená půjčka paní H.) a dále půjčku u společnosti Equa Bank ve výši max. limitu ve výši 200.000,-Kč (z této půjčky pak rodina mohla žít). Z těchto částek pak žalobce s manželkou uhradili půjčky kamarádům, splatili dluh paní H., splátky hypotéky a dále měli také nějaké finanční prostředky k obživě.

32. Nelze také při hodnocení důkazů přehlédnout (bylo prokazováno) skutečnost, kterou uvedla ve své závěrečné řeči dozorující státní zástupkyně – „důkazní situace byla v době podání obžaloby slabá a důkazní situace se během hlavního líčení nezměnila“. Pakliže tedy OČTŘ vycházely z důkazů zajištěných v místě domovní prohlídky xxx a areálu společnosti xxx xxx, následně dochází k zajištění finančních prostředků a majetku, pak zahájení nezákonného trestního stíhání, které vzešlo z důkazů zajištěných, je v příčinné souvislosti za úkony trestního řízení, které zahájení trestního stíhání předcházely. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze, jako soud odvolací, zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. července 2020, čj. 37 C 100/2019 ve výroku I., II., III. a **vrátil** věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Pokud by odvolací soud shledal, že jsou splněny podmínky pro změnu napadeného rozsudku, žalobce navrhuje, aby odvolací soud rozsudkem **změnil** rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. července 2020, čj. 37 C 100/2019 ve výroku I., II., III. a žalobě vyhověl.
33. Žalovaná vyvracela důvody odvolání a navrhovala potvrzení rozsudku jako věcně správného.
34. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a 212a o. s. ř., a poté dovodil, že odvolání není důvodné.
35. Odvolací soud se nejprve zabýval, v jakém rozsahu žalobce rozsudek soudu I. stupně napadl. Žalobce v odvolání uvedl: „*Podané odvolání se týká všech uplatněných nároků na náhradu škody, tedy směřuje do nepřiznání materiální a nemateriální újmy za nezákonné trestní stíhání a to zejména do materiální újmy za nezákonné trestní stíhání v důsledku nezákonného trestního stíhání a zajištění veškerého majetku (iii) a do výše (rozsahu) přiznané nemateriální újmy za nezákonné trestní stíhání (iv), neboť žalobce má za to, že rozhodnutí soudu I. stupně je v napadeném rozsahu nesprávné a nezákonné*“. Z odůvodnění odvolání je však zřejmé, že směřuje do výroků zamítavých, ostatně k napadení vyhovujícího výroku není žalobce nadán subjektivní legitimací. Odvolací soud se tedy zabýval přezkumem výroku zamítavého ad II.
36. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění, která mohou být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl i ke správným závěrům právním, s nimiž se odvolací soud plně ztotožňuje a na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku plně odkazuje.
37. K rozhodnutí o jednotlivých nárocích v souvislosti s odvolacími námitkami pak odvolací soud uvádí:

38. Žalobce požadoval odškodnění nemajetkové újmy v částce 457 600 Kč, soud I. stupně vzhledem ke všem relevantním hlediskům dovedl, že žalobci odškodnění v relutární formě velmi podrobně zabýval posuzováním hledisek pro stanovení její výše. Odvolací soud shledává jeho závěr jako zcela správný a na odůvodnění napadeného rozsudku proto odkazuje, když jinak by pouze jinými slovy opakoval stejnou argumentaci. Soud I. stupně přílehavě odkázal na judikaturu týkající se dílčích rozhodnutí v trestním řízení a posuzování jejich případné nezákonnosti, když na tomto základě dovedl, že to byla domovní prohlídka, která vyvolala v bydlišti žalobce největší pozornost, přičemž rozhodnutí o jejím nařízení jako nezákonné zrušeno nebylo. Soud I. stupně správně posoudil míru narušení vztahů v rodině žalobce, ohrožení trestní sazbou i skutečnost, že nebylo prokázáno trestní jako výlučná příčina jeho zdravotních potíží. Přílehavá pak je komparace s obdobnými případy. Přehlédnout rovněž nelze, že žalobci se dostalo satisfakce i ve formě omluvy, kterou je třeba hodnotit jako formu zadostiučinění zcela rovnocennou.
39. Soud I. stupně správně dovedl, že žalobci nenáleží náhrada 8 614 Kč odpovídající amortizaci vozidla za cesty k úkonům trestního řízení, toto rozhodnutí přílehavě odůvodnil a koneckonců žalobce proti němu v odvolání ani žádnou argumentací nebrojil.
40. Pokud jde o náhradu ušlého výdělků ve výši 304 325 Kč za období pracovní neschopnosti od 6. 6. 2016 do 31. 10. 2017, soud I. stupně rovněž správně dovedl, že žalobci nenáleží za situace, kdy nebyla zjištěna příčinná souvislost mezi trestním řízením a zdravotními problémy žalobce, a to i proto, že přes náležité poučení žalobce neposkytl potřebnou součinnost k získání jeho zdravotní dokumentace. Odvolací soud v tomto bodu sdílí i pochybnosti žalované o věrohodnosti předložené pracovní smlouvy uzavřené 16. 5. 2016, tedy pár dnů před tím, než byl žalobce operován, navíc se zjištěním, že žalobci byla mzda poskytována tzv. na ruku, tedy není ani doloženo, že mu skutečně byla mzda ze strany zaměstnavatele dle tvrzené pracovní smlouvy vyplacena, a to alespoň za období, kdy ještě mohl pracovat.
41. Konečně zcela správně soud I. stupně zamítl i požadavek žalobce na úhradu úroků, které mu vznikly v důsledku půjček, co si musel vzít kvůli zajištění majetku. I zde soud I. stupně s odkazem na přílehavou judikaturu shledal, že rozhodnutí, kterými k tomuto zajištění došlo, nebyla pro nezákonnost zrušena. Odvolací soud shledává správným i závěr soudu I. stupně, že existence nezákonného rozhodnutí-zahájení trestního stíhání není v příčinné souvislosti se skutečností, že žalobce si musel půjčovat peníze, a to navíc za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobci plat v době trestního stíhání byl vyplácen tzv. na ruku, žalobce získal rovněž určité finanční prostředky od Úřadu práce, tedy měl finanční prostředky, přičemž ohledně půjček se výpovědi žalobce a jeho manželky dosti rozcházejí a působily velmi nevěrohodně. Navíc, i kdyby zde byla shledána příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím (zahájením trestního stíhání) a nutností půjčit si peníze, tato byla přetržena samotným žalobcem a jeho vlastním rozhodnutím půjčit si peníze za dohodnutý úrok, kdy bylo vlastním rozhodnutím žalobce, že zaplatí úroky, které si sám dohodl. Pokud pak žalobce poukazuje m.j. na problémy zaměstnavatele jeho a jeho manželky společnost xxx xxx v souvislosti s insolvenčním řízením, nelze přehlédnout, že byl insolvenční návrh dne 21. 5. 2015 podán M. M. (otcem žalobce). Poté, co Úřadem práce České republiky došlo k uspokojení mzdových nároků zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, přičemž byly vyplaceny mzdové nároky ve výši 285 126 Kč dne 17. 6. 2015, kdy mj. žalobci byla vyplacena částka 33 075 Kč, 12 405 Kč, 12 405 Kč, manželce žalobce částka 33 075 Kč, 12 405 Kč, 12 405 Kč a dalším rodinným příslušníkům žalobce – jeho otci, tchýni a tchánovi (prokázáno oznámením o uspokojení splatných mzdových nároků zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele ze dne 17. 6. 2015, bylo insolvenční řízení zastaveno pro zpětvzetí návrhu dne 29. 6. 2015.
42. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek v zamítavém výroku II. i ve výroku o nákladech řízení III. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

43. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 ve spojení s ust. 224 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšně žalované přiznal podle § 151 oddst. 3 o. s. ř. ve spojení s vyhl. č. 254/2015 Sb. náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 1. dubna 2021

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu